

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Β'.
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος).

Φανταστήτε πειά τη χαρά του Γιάννη του 'Απήγανου, όταν είδε τον παπιά να διαβάει μεγαλοφώνως, και όλο το πλήρωμα του ναού να σταυροκοπιέται, σαν να παρακαλούσε κι αυτό για τα πρόβατά του και τα γίδια του:

'Ελατα, δώστε μου σουβλιιά!

—... Και σύ, 'Ιορδάνη, ζτε εστράφης προς τα όπισω, τα όρη εσκίτησατε όσει κριοί!.

—Χά! Έλαμε ό Γιάννης ό 'Απήγανος, ελεπε και για τα κριάρια ό παπιά.

—... Και οι βουνοί, ός άρνια προβάτων..., έξακολούθησε ό παπιά.

—Χά! χά! ελεπε και για τ' άρνια. Για τ' άρνια και για τα κριάρια!... Πές τίποτα, παπούλη μου, και για τα γίδια!... Κι σ' ηψαριστώ!...

—... Και εσκίτησαν προς τα όπισω, κύματα 'Ιορδάνου, ός αργίδια!...

—Ηψαριστώ! άκούστηκε τώρα

ή δυνατή του 'Απήγανου φωνή. Ελεπε και για τα γίδια...
'Ο! αυτά δώσανε όπών 'Απήγανου δύναμη και ζωή και νέου ειδους χαρά γέμισε την ψυχή του, σαν να κέρδησε ανέλπιστα και ξαφνικά τα κοπάδια του που κινδύνευαν.

Γι' αυτό, σαν είδε τους άλλους να όμοιουν στον άγιασμό, ποιάς να πρωτοπάρη το νόημα αυτό της θειικής δυνάμειας, με δυό πήδους ό Κατσιογιάννης βρέθηκε άπάνω στο κοντοκόλι, κι άρπαξε όλη την άργυρή λεκάνη, για να του φτάση για όλο το κοπάδι του...
Είδαν κι' έπαθαν ός να τον πείσουν ότι και μία μοναχή σταλαγματιά άρροσε για ν' άγιάσουν ποταμοί όλόκληροι και όλη ή θάλασσα με τα πελάγη και με τους όκεανούς της...

Κι' έτσι, με γεμάτο μόνον το «φλασκιά», γύριζε γοργός στο χειμαδιό του ό 'Απήγανος.
Τώρα τη φάσι δέν την πρόσεχε...
Τά άρνηκα δέν μιλούσαν πλέον στην ψυχή του!...
Τώρα αισθανόταν μία μεγάλη δύναμη, μία δύναμη θεία, ύπερφυσική, κλειμένη μέσα στο φλασκιά του, κάτι το πολύτιμο κι' άνευρετο. Από αυτό κρεμότανε πειά ή σωτηρία των κοπαδιών του και ή δική του ή ζωή και ή ευτυχία!...

Και φοβόταν και πρόσεχε σταγόνα να μην του χυθή, να μην του άναποδογίρη ή κλώδικα και χάση τον άγιασμό...
***

Σαν κοντοξύγωνε στη στάνη του, στάθηκε γεμάτος έκπληξη και περιέργεια. Του φάνηκε πώς κόσμος πολυς έγύριζε, εκεί μέσα στις χαμηλές καλύβες του ξεχειμαδιού του, φωτιές ξάνοιζε ν' άνάβουν μεγάλες και τρανές, καινού ν' άνεβαίνουν στον ούρανό της ήσυχης ήμέρας, τα σκαλιά να γαιγιόνε γροιλίζοντας, σαν να τανε δεμένα, και μία βουή πανηγυριού να έρχεται από κει πάνω...
—Χριστός και Παναγιά! ελεπε... Τι πάθανε αυτοί!... Μην έγινε το θάυμα πίν φτάσω;...
'Αλλά δέν ήταν άκόμα το θάυμα του Θεού, ήταν τα βάσανα των άνηράτων.

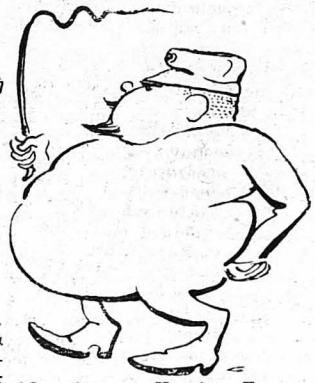
Τό ύπό τον μοιραχο Νεοκλή Σκουροσουγιά απόσπασμα, κατέθηκε καιρωσμένο στη στάνη και πεινασμένο καθώς ήταν από τη μεγάλη νηστεία της παραμονής, και γεμάτο όρεξι για τη μεγάλη των Θεοφανείων γιορτή, γιορτή Δεσποτική και σεβαστή σ' όλους τους Χριστιανούς, γιορτή που επάβλεται κατ'όλους παντός ώραίου έδωδίου, παντός, δηλαδή, δώρου του Θεού, έπασσε τα νέα, τα τραφερά, του γάλακτος, άρνώκια άπ' το κοπάδι, τοίμασε ξύλα, άναψε φωτιές, έκοψε σουβλιιά από τα έλατα, πήρε άλάτι και πατέρι από τον κτουρβά — και είχαν πάντα άκοπέτο για πίν ένδεχόμενο — κι' άρχισε να τά ψήνη με τραγοδιία και χορούς.

Πρώτος πήρε το τραγοδιό ό άνθηπασπιστής και τό συνεχίσανε μ' ένθουσιισμό όί άλλοι:

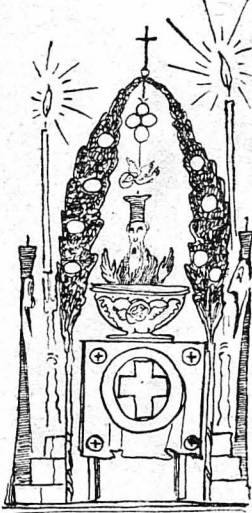
'Εροδιή ή άνατολή και ήμερών! ή μέρα, γλυκοχαράζον τα βουνά, κι' άδγερίσός τραδιέται, πίν! τα πουλάια για βοσκή κι' ή λυγερής στις βρύσες.

Ξεκίνησε κι' ό Μοιραχος με τό απόσπασμά του, βροντάν τα όπλα στα κλαδιά και τα σπαθιά στις φραχτες

και τα κονμπιά του λάμπουνε σαν ήλιος, σαν φεγγάρι. Δεξιιά του ό άνθηπασπιστής και πίσω ό νοματάρχης, κι' από κοντά του στη γραμμή δώδεκα στέρφες γίδες. 'Ελατα, δώστε μου σουβλιιά, και σεις βουνά τα ξύλα, και σεις θυμάρια του βουνού, τα προσανάματά σας, και σεις ή κοντολυγαριές διχάλες για τις σουβλιές, και σεις σύννεφα τ' ούρανού κάντε όροσιά και ίσκιου, για να καθήσ' ό Μοιραχος να φρή τους μεδέδες...
— Άίντε, Θεέ μου, γλέντι μία φροά! φώναζε ό Μοιραχος, άνακλαδιζόμενος, έναβροννόμενος και στριβόντας τό μουστάκι του. Γειά σου, ένομιτάρχη, και πρόσεξε μου εκείνο το νεφρό, μην πέσει στο χόμα!...
'Ο κακομοιρης ό Γιάννης ό 'Απήγανος, σαν είδε όλη εκείνη τη σφαγή, όλη την άφάνταστη και άπροσδόκητη θυσία, στάθηκε σαν ξερός, ή «τίτσιω» με τον άγιασμό παρ' όλιγο να του ξεφύγη από τα χέρια, και μη έχοντας πού να άπειθήνη το παραπόνό του το μικρό, γύρισε άπάνω στον γαλάζιο ούρανό, στον άποιο έλαμπε ένας καθαρός ήλιος σαν Θεός, και προς τον όποιο ύψώνονταν όλοόιοι, σαν περιέργες κολώνες, όί καινού των ψησταριών και των ψητών ή κνίσσες και ελεπε σαν να μιλούσε με τον ίδιο τον Κύριο:
— Χριστούλη μου, από την «κοντοάγρα» τα γλυτώνω τα κεράματά μου με τον άγιασμό, από τους χοροφυλάκους όμως και τον Μοιραχο, πώς θα τά γλυτόσω!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

'Ο μοιραχος Νεοκλής Σκουροσουγιās.

— Και οι βουνοί ός άρνια προβάτων...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΜΙΑΣ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑΣ

Η δούκισσα ντέ Μπερρύ, ή μητέρα του κόμητος Σαμπόρ, ήταν πάρα πολύ άσημη στο πρόσωπο, αλλά έξαιρετικά αγαθή και φιλεσπλαχνη προς τους φτωχούς.
Μία μέρα, ενώ περιπατούσε μόνη της, ντυμένη με άπλότητα, στην προκυμαία της Διέτης, όπου περνούσε μερικους μήνες κάθε χρόνο, την πλησίασε ένας φραζς και τη ρώτησε πώς θα μπορούσε να ιδή... τη δούκισσα ντέ Μπερρύ.

—Τι τη θέλεις; τον ρώτησε ή αρχόντισσα.
— Έχω να της δώσω μία άναφορά και να της ζητήσω μ' αυτή μία μεγάλη χάρι.
—Και δέν την είδες ποτέ; Δέν την ξέρεις;
—Ποτέ. Ξέρω μονάχα πώς εινε πολύ άσημη, όπως μου ελεπαν.

—Καλά. Δός μου έμένα την άναφορά και θα φροντίσω να την έγχειρίσω στη δούκισσα, ελεπε ή ντέ Μπερρύ, χωρίς να θυμώση.
'Υστερ' από λίγες μέρες, ό άδυρόστομος φραζς εκλήθη στο μέγαρο της δούκισσας. Μόλις όμως τον έμπασαν μέσα σε μία πολυτελή αίθουσα και βρέθηκε μπρός στην παλιά γνώριμή του, κατάλαβε τη γάφα που είχε κάμει και θέλησε να δικαιολογηθή. Μά ή δούκισσα τον διέκρινε και του ελεπε χαμογελώντας:
— Η αίτησί σου εισακούστηκε, φίλε μου. Άλλοτε όμως, όταν άκούς τους συμπόλιτες σου να λέν πως ή δούκισσα έχει άσημη πρόσωπο, να προσθέτης πως έχει και καρδιά τρυφερή!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Άν θέλετε να γιαιρευτήτε από τον έρωτα, ν' άποφραγείτε τους έρωτευμένους.
'Ο βίδιος.
—Τα κακά που μās έπροξένησαν ή γυναίκες, προέρχονται από μās. Τα καλά όμως που μās προξενούν, προέρχονται άπ' αυτές. Μαρτέν.
—'Ο θάνατος στη μάχη εινε ένας ύπνος αντίξιος των άνδρείων. Σοφοκλής.
—'Ο έρως εινε άνιγμη. Λύσις του εινε τό μήσος. Σόη.

— 'Από την «κοντοάγρα» τα γλυτώνω με τον άγιασμό...